MIRCEA RADINA
MILIOANELE LUI BELAMI
65
CLUBUL TEMERARILOR

MIRCEA RADINA
MILIOANELE LUI BELAMI - I

65

Colectia
CLUBUL TEMERARILOR
l969
Bucureşti
EDITURA TINERETULUI

Redactor: IORDANA URECHE
Tehnoredactor: DUMITRU VERDEŞ
Coperta de I0NESCU DUMITRU

1. FATA CU PĂRUL NEGRU

Locotenentul Soare ieşi din cantonament oarecum contrariat. Agentul de legătură care-l anunţase să se prezinte de urgenţă la regiment nu putuse să-i dea nici o explicaţie în legătură cu acest ordin neaşteptat al lui Belami.

Tînărul mergea cu pas egal, fără să ia seama în jur. Era seară, aerul proaspăt de primăvara exala miresme tari de zambile şi tămîioară, de zarzări şi corcoduşi înfloriţi. Ofiţerul, cufundat în gînduri, nu simţea nimic din farmecul serii. Auzul îi era captat de clinchetul limpede al duriţelor de la pinteni, două note muzicale care-i sunau ca un refren pe cît de vechi, pe atît de îndrăgit.

Cu puţin înainte de începerea celui de-al doilea război mondial Cîmpina nu-i arăta trecătorului mare lucru: case micuţe, cu cîteva camere, expuneau cu zgîrcenie cîte o fereastră, două, iar acoperişurile abia răsăreau dintre coroanele pomilor fructiferi şi ale salcîmilor. Şoselele în pantă erau de obicei circulate. Un miros vag de gudron se împrăştia uneori, mai ales seara, fără să aibă puterea de a risipi valurile de aer rece care coborau dinspre munţi.

Ajunse în faţa casei în care se afla cartiruit colonelul Belami pe timpul manevrelor. Îşi controlă ţinuta instinctiv şi bătu la poartă. Îi deschise gazda, o femeie scundă, morocănoasă.

— Ce doriţi?

— Vreau să merg la domnul colonel.

— Toată ziua nu vă mai potoliţi. M-aţi înnebunit.

Nu se opri la impoliteţea femeii. Îşi făcu loc pe lîngă ea şi se îndreptă spre camera lui Belami. Bătu în uşă nici prea tare, nici prea încet, şi cînd auzi glasul baritonal al comandantului său apăsă clanţa.

Intră, salută şi rămase într-o impecabilă poziţie. Stătea ca pe un soclu, blestemînd în sinea lui rigorile care îl puneau de cele mai multe ori într-o confruntare penibilă cu el însuşi.

Colonelul Belami citea ceva la masă. Se vede că era tare preocupat de lectură, pentru că abia după cîteva clipe îl învrednici cu o privire obosită. Îl măsură din tălpi pînă în creştet, zîmbi, apoi îi spuse pe un ton cald, aproape părintesc:

— Dacă ai fi mai scund cu o palmă, dacă ai avea părul

blond şi nu negru, ochii albaştri şi nu verzi şi dacă n-ai fi cîteodată atît de pansiv, aş jura că mă aflu în faţa mea însumi în urmă cu vreo douăzeci şi cinci de ani. Te avertizez, deci, să mă examinezi cu atenţie, ca să-ţi dai seama cum ai să arăţi peste un sfert de veac. Cu corecturile de rigoare, fireşte. Clar?

— Foarte clar, domnule colonel.

— Ar fi bine, băietele, să iei măsurile cuvenite: însoară-te! Să n-ajungi ca mine, solitar la vremea ghioceilor de toamnă. Înţeles?

— Înţeles, domnule colonel.

— Cît timp sîntem în doi, ai putea să nu mă mai „domneşti” atît. Zi-mi simplu, cum îmi spuneţi toţi într-ascuns, Belami. Nu-mi displace.

Soare prinse o umbră uşoară care trecuse fulgerător peste fruntea înaltă, liniată ca un portativ, a comandantului său de regiment.

— Dar nu pentru asta te-am chemat.

— Sînt convins, domnule colonel.

— Iar mă iei cu „domnule”?

— Mă iertaţi! Obişnuinţa.

— Ai citit fiţuica asta ordinară?

Soare luă ziarul pe care i-l întindea Belami.

— Vă referiţi la articolul care pomeneşte de manevrele noastre?

— Evident. Înseamnă că ai citit. Nu ţi se pare că „domnii” ăştia cunosc foarte multe amănunte legate de locurile unde se desfăşoară manevrele?

— M-a uluit şi pe mine într-un fel...

— Şi ca ofiţer cu misiuni speciale ce crezi că este de făcut?

— Să-i tragem la răspundere!

— Dacă putem. Dacă nu, suflăm în buze. Ar merite să le aruncăm magherniţa în aer. Îndată ce vor lua sfîrşit manevrele, vom face un raport sus de tot, să-i potcovim puţin pe domnii ăştia neţesălaţi care cred că-şi pot vîrî nasul în treburile noastre milităreştl ca-n oalele lor cu ciorbă.

Locotenentul înţelegea bine că se petrece ceva cu Belami. Prea era vorbăreţ.

— Acum spune-mi ce ai mai aflat despre „cineaştii’’ tăi..

— Nu sînt „ai mei’”

— Începi să-mi placi. Să ştii însă că nici ai mei nu sînt.

Ascult!

— S-au fîţîit chiar prin zona noastră, între Cîmpina şi Moreni, cîteva zile. Am refăcut cu uşurinţă ruta maşinii lor. De altfel, pe schiţa aceasta totul este indicat destul de precis

— Destul?

— Vreau să zic, precis...

— Asta e cu totul altceva.

Belami urmări, interesat, cu vîrful creionului linia şerpuitoare trasată de Soare cu tuş negru şi care unea un număr de localităţi din regiunea în care se aflau.

— Ce zici, tinere, să fie numai o coincidenţă? Mai că n-aş crede. Ei cunosc destul de bine, din ziare, itinerarele noastre. Nu eşti de părere că ar fi cazul să cerem răspuns la întrebarea aceasta legiunii de jandarmi? Întâmplarea face ca un regiment de-al lor se află în zonă, iar comandantul unităţii, un vechi amic şi coleg, poate fi găsit chiar aici în Cîmpina.

— Nu v-am raportat încă totul.

— Avem timp berechet. Ţin să plecăm neîntîrziat la Dobreanu, comandantul legiunii de jandarmi.

Cei doi ofiţeri mergeau de un sfert de oră, schimbau din cînd în cînd cîte o vorbă, dar mai mult tăceau.

Colonelul Dobreanu, comandantul legiunii de jandarmi, un om nu prea înalt, cu gîtul puternic clădit pe umeri viguroşi, cu părul, sprîncenele şi mustaţa cînepii, îi primi jovial:

— Belami, afurisitule, ce bucurie! Nu văd nici un fir de păr alb...

— Îl cănesc, ce crezi!

— Ascultă, Belami, dă-i ordin locotenentului tău să iasă două secunde din cameră. Am să-ţi spun ceva între patru ochi.

— Haide, lasă prostiile... Poţi să-mi dai şi faţă de el pumnul cu care mă ameninţi încă de pe cînd eram colegi la liceul militar. Numai că pe urmă... ai să-ţi încasezi şi tu porţia. Cu supliment, să ştii.

— Bine, ne răfuim altă dată... sau poate că ai venit chiar pentru asta..

— Nu, Dobrene — vocea lui Belami deveni brusc gravă — altceva m-a mînat încoace. O afacere cu nişte... cineaşti.

— Ei, imberbule, nu cumva te-au invitat să joci rolul lui Belami? Vrei să-l concurezi pe Charles Boyer?

— Ai auzit de o anumită caravană care bate drumurile Prahovei de cîteva zile?

— Tu ce crezi?

— Cred că da.

— Atunci... n-ai vrea să discutăm despre altceva? Apropo, am găsit o fotografie veche... Amândoi, la Mărăşti, înainte de atac. Îţi aminteşti de ziua aceea de apocalips?

— Să ştii că păstrez şi eu poza. Dar mai mult mă interesează acum cineaştii... Nu schimba vorba!

— Ce ai cu ei, frate! Au actele-n regulă.

— Ce fel de acte?

— Toarnă exterioarele pentru un film care se va chema „Fata cu părul negru” sau cam aşa ceva.

— Şi ce hram poartă? De unde vin?

— Habar n-am. Pare să fie o companie particulară, „Excelsior”, creată ad-hoc nu ştiu unde. Un american, un englez şi... chiar un român...

— Ofiţerul meu, aici de faţă, ştie mai multe despre această companie „ad-hoc”...

— Zău? Hm! S-auzim!

Belami scoase harta cu traseele însemnate de Soare.

— Crezi că are vreo legătură cu manevrele voastre? Mă-ndoiesc.

— Atunci ce vor indivizii ăştia? Ce părere ai? Îţi închipui că i-a apucat aşa, din senin, dragostea de România?

— Nu ţi-am spus? E vorba de nişte exterioare şi atît. Unde mai găsesc ei peisajele noastre? Dumneata, locotenente, ce zici?

— Eu, dacă-mi permiteţi, am alte păreri.

Soare scoase din buzunar o hîrtie mototolită şi o despături pe masa din faţa lui Dobreanu.

— O hîrtie de ambalaj! se miră colonelul de jandarmi. Unde naiba ai găsit-o?

— Citiţi reclama magazinului care a imprimat-o.

Dobreanu citi rar:

— „Vinurile Rhein peste tot... Hermann şi Robert, Calea Rahovei”. Nu înţeleg mare lucru. Tu, Belami, pricepi ceva?

— Ceva, ceva... Firma asta... Cazul cu spionul prins nu de mult chiar în acest magazin... Ziarele au relatat acest fapt.

— Să mă ia naiba, române... cît pe-aci să uit, zău aşa... Ai

dreptate. Ei, locotenente, am impresia că ai stofă. Unde ai găsit-o?

— Într-unul din locurile unde-şi parcaseră maşina cei cu... compania.

— Ce ai de gînd, Dobrene? întrebă Belami

— Nimic. Absolut nimic.

— Nu-i pui sub urmărire?

Dobreanu oftă lung:

— Mă, române, în cîte sîntem azi? În 12 aprilie, nu? Am să-ţi dau să citeşti un document secret.

Scoase dintr-un dosar o foaie dactilografiată. Belami citi cu glas tare:

— „În ziua de 10 aprilie 193... se aflau în Valea Prahovei circa 1000 de turişti veniţi unii cu maşini proprii, alţii cu trenul. Majoritatea, după datele pe care le deţinem, se recomandă drept specialişti în diverse probleme industriale, în special în cele privind extracţia şi prelucrarea ţiţeiului. Mulţi au aparate de fotografiat...”

— Ajunge, dă-mi hîrtia! Ce crezi, dispun de o mie de oameni care să ia urma tuturor acestor plimbăreţi, dintre care, sînt sigur, cel puţin zeee-douăzeci au venit cu nişte „intenţii” clare? Domnii de la siguranţă au alte... preocupări.

— Am înţeles. Deci nu te interesează treaba pentru care am venit. Bună seara!

— Stai, omule, stai! Pentru ce îţi închipui că mă aflu în seara aceasta aici?

— Atunci?

— Am să văd ce pot face în problema cu „cineaştii” tăi. Am să văd... Deci v-aş ruga să credeţi că misiunea voastră se încheie aici. Mulţumesc pentru sesizare! Mai departe nu vă dau voie să acţionaţi. E teritoriul meu.

— Şi al meu, şi al tuturor... daca vrei să afli şi opinia mea. Bună seara! Hai, Soare!

— Stai, Belami... Crezi că te las să pleci aşa?

Dobreanu fu convins că lucrurile au luat o întorsătură pe care el n-o dorea, de aceea socoti că este mai potrivit să bată în retragere.

— Ai rămas la fel de încăpăţînat, române! De asta-mi placi, lua-te-ar naiba! Hai, mai bine, să stropim revederea noastră cu un păhărel. Am ceva de soi.

— Mirosisem eu ceva, zîmbi oarecum maliţios Belami. Nu-ţi dezminţi vechile preferinţe...

— Preferinţele mele sînt şi ale tale, afurisitule!

Belami îl cuprinse pe negîndite peste umeri, rîzînd în hohote.

Soare, care asistase la ultimul schimb de cuvinte cu obişnuita-i impasibilitate, dădu un pas înapoi:

— Îmi permiteţi să mă retrag?

— Nu! spuse Dobreanu.

— Unde vrei să pleci, mînzule? Sări şi Belami. Dobreanu îi apucă de epoleţi şi-i trase pe âmîndoi în camera alăturată.

Filtrate prin cristalul auriu al ţuicii de Văleni, amintirile celor doi foşti colegi de liceu, de şcoală militară şi de front curgeau ca un rîu lin şi adînc. Se despărţiră tîrziu, după miezul nopţii.

Locotenentul îl conduse pe comandantul său de regiment, care îşi risipise toată voia bună, iar acum părea sărăcit de cuvinte, coborît ca prin farmec pe o scară neluminată, într-un tărîm la fel de întunecat. La despărţire nu uită însă să-i recomande locotenentului: Du-te şi dormi zdravăn! Pînă la 9 să dormi, auzi? După aceea, iei lucrurile în serios cu „cineaştii”.

— Dar domnul colonel Dobreanu spunea...

— Lasă-l tu pe „românul” meu... Asta mă priveşte personal. El cu ale lui, noi cu ale noastre... Noapte bună!

— Să trăiţi!

*

Noaptea era liniştită, de un calm ireal, cu adieri parfumate plutind peste grădini. Soare privea dansul aproape ritmat al perdeluţei albastre de la fereastra deschisă spre grădină, de unde respira uşor o boare plăcută. Cine l-ar fi văzut n-ar fi bănuit că tînărul se dusese cu gîndul la o balerină înfăşurată într-un voal bleu-ciel, pe care o văzuse cu cîteva luni în urmă la teatrul „Cărăbuş”, în Bucureşti. În seara aceea plecase tulburat de la spectacol, cu dureri de cap, obsedat de fantasticele mişcări ale trupului cu linii uluitor de armonioase, în care i se părea că vibrează însăşi melodia dansului — un sublim vals de Lehar, abia murmurat de viori.

Adîncit în visare, ca într-o halucinaţie pe care n-o doreşti să se încheie prea curînd, privirile îi coborîră pe carneţelul cu scoarţe albastre. Liniile subţiri de pe una din file nu reprezentau

altceva decît o porţiune din harta judeţului Prahova, pe care erau însemnte cîteva localităţi. Pe fila următoare apucase să scrie o dată 13 aprilie.

Cu un efort vizibil ridică hotărît stiloul şi începu să caute un cuvînt, o idee care refuza să-i vină în minte, deşi se lăsa aşteptată cu febrilitate. Tocmai cînd crezu că a ieşit din impas, la uşa dinspre grădină răsunară cîteva bătăi distincte. Se ridică iritat şi ieşi din cameră, străbătu salonul, antreul şi deschise. Nimeni.

Oare starea aceea de surescitare continua să-i joace renghiuri? Sau cele cîteva păhărele de ţuică? Auzise ciocăniturile clar, ar fi putut să jure. Poate că bătuse cineva la vecini.

De fapt, cine să-l caute la o oră atît de tîrzie?

Resipră aerul grădinii pînă cînd simţi că i se limpezeşte mintea, apoi închise uşa şi intră în casă. N-avea chef să se culce, cu toate recomandările lui Belami, deşi a două zi îl aşteptau nişte drumuri grele. Se apropie de masă, hotărît să închidă carnetul şi să stingă lumina. Stupefacţie! Fila care reproducea fragmentul de hartă dispăruse. Lîngă carnet descoperi, uimit, un cartuş de revolver, calibru 6,35.

*

Se lăsase înşelat cu un truc copilăresc, dar nu se îndoi nici o clipă că intervenise cineva care cunoştea bine interiorul casei, faptul că pentru a ajunge din cameră la uşa din grădină era necesar să treci prin salon şi prin hol, să se scurgă deci un timp anume.

Întîmplarea în sine nu-l frapa, pentru că nu era omul care să dea amănuntelor, chiar izbitoare, o importanţă covîrşitoare. Obişnuia, în astfel de împrejurări, să coboare repede „pe pămînt”, la acea luciditate care face din omul cel mai exaltat un tip de un calm imperturbabil, niciodată de moment. Deocamdată, dintr-un calm impus, nu socotea util să ştie mai multe decît ştia.

Faptul, aparent enigmatic, era indiscutabil în legătură cu misiunea pe care i-o încredinţase comandantul său de regiment. Găsi, totodată, de cuviinţă că nu este cazul să escaladeze fereastra şi să înceapă să răscolească boschetele pentru a da de urmele vizitatorului nocturn. Ar fi fost inutil. Logica, o logică elementară, îi spunea că în noaptea aceea nu va mai avea

ocazie să întîlnească personajul misterios a cărui „semnătură” era un cartuş de revolver

Soare avea o memorie vizuală cu care se putea mîndri, de aceea fu o joacă pentru el să refacă schiţa, treabă care nu-i luă mai mult de cîteva minute. Cercetă îndelung punctul unde se sfîrşea o linie şerpuitoare, punct care coincidea cu un sat prăvălit pe o coastă de deal, năpădit de pruni înfloriţi, unde, numai cu o zi înainte, descoperise o maşină neagră cu perdeluţe galbene la geamuri şi care în loc de portbagaj, deasupra, avea o platformă suficient de solidă pentru a susţine doi oameni — la asta se gîndise atunci — şi un trepied pe care era fixat un aparat de filmat.

,,De aici vor porni mîine. S-ar putea să-i mai găsesc încă acolo”, îşi spuse. Şi, în acelaşi timp, se gîndi că pînă în revărsatul zorilor mai avea de dormit cîteva ceasuri. Înainte de a se dezbrăca, îşi pregăti costumul civil, fulgarinul, pălăria şi servieta în care îngrămădi tot ceea ce socoti că i-ar putea fi necesar.

Nu potrivi deştepătorul, pentru că avea acea calitate, pentru mulţi greu de explicat, de a se trezi exact la ora dorită. Simţul acesta neadormit funcţiona la el la fel de perfect ca şi ceasul.

Cînd stinse lampa, i se păru că aude un foşnet abia sesizabil în salon. Se apropie cu prudenţă de uşă şi avu senzaţia că dincolo se află cineva care, probabil ca şi el, pîndea un zgomot, o mişcare sau poate chiar în clipa aceea se pregătea să apese clanţa.

Deschise uşa brusc, la perete, şi în cadrul ei apăru o siluetă al cărei contur se desenă vag în semiîntunericul din salon. Întinse braţul, apucă o mînă delicată şi... un ţipăt uşor îi dădu certitudinea că avea în faţă o femeie. Aprinse lampa. Ceea ce îl izbi fu înfăţişarea stranie, chipul de o paloare cadaverică, ochii întredeschişi, cu gene uşor răsucite peste pleoape, o fizionomie unică în felul ei, care părea a se ascunde sub masca unei somnambule. Părul lung, negru, mîngîia discret ovalul feţei, de icoană bizantină, adîncind şi mai mult lividitatea obrajilor.

Fata era îmbrăcată într-un chimono cu crizanteme negre, mari, care se mula perfect pe trup.

— Cine eşti dumneata? Şi ce vrei?

Nu primi răspuns. Îl privi cîteva secunde cu ochii ei mari,

negri — cel puţin aceasta fu impresia lui, că-l studiază — sau poate că nu privea niciunde, pentru că se întoarse brusc şi vru să plece.

Soare nu-i îngădui.

— Cine eşti? Nu spui? Nu crezi că ai datoria să-mi explici prezenţa dumitale în faţa uşii? Ce doreşti de la mine?

Ea nu reacţiona în nici un fel, nu căută să se smulgă din strînsoarea mîinilor lui.

O trase mai aproape de lumină. Era frumoasă, uluitor de frumoasă, şi avu impresia că ochii îi scînteiaza în lacrimi. Slăbi strînsoarca, descumpănit, şi abia atunci ea se desprinse şi se depărtă fără zgomot, lăsînd în urma doar acel foşnet greu perceptibil şi o suavă undă de parfum.

Soare nu se mişcă pînă ce nu auzi undeva, la o cameră învecinată, o uşă închizîndu-se. Atunci făcu cîţiva paşi prin bezna din salon şi se opri în faţa încăperii în care intrase ea, fata cu părul negru. Lipi urechea de uşă, dar nu auzi altceva decît foşnetul cunoscut şi paşii ei uşori.

Se depărta la fel de încet cum venise.

Fata aceasta, ieşită ca dintr-un vis, care apăruse şi dispăruse atît de neauzită, avea oare vreo legătură cu tot ceea ce îl preocupa pe el acum? Sau era vorba de o fiinţă bolnavă şi care, lipsită de control, venise să-i încurce toate socotelile? Ar fi vrut să ştie totul chiar acum, să descopere misterul fetei cu părul negru dintr-o singură scînteiere a spiritului, dar aşa ceva era cu neputinţă.

Pînă acum, în cele cîteva zile pe care le petrecuse în casa aceasta nici nu bănuise măcar că îl despărţeau doar cîteva ziduri de o fiinţă atît de imaterială.

Se gîndi să afle totul despre ea, cît mai curînd cu putinţă, eventual să stea de vorbă cu cei care ar putea să-i dea amănuntele lămuritoare despre ea.

Un lucru i se părea cert: nu ea fusese cea care-i subtilizase schiţa. Ar fi fost cu mult peste puterile sale să pună la cale cu atîta precizie o astfel de treabă. Şi riscant.

Existau; fără îndoială, nişte oameni care-l pîndeau, care ştiau despre el mai multe lucruri decît ar fi vrut el. Cine erau, în ce mod se apropiaseră de camera în care locuia? Aceste întrebări nu-l împiedicară însă să doarmă adînc cîteva ceasuri.

2. MAŞINA CINEAŞTILOR

Cei doi operatori cocoţaţi pe platforma maşinii negre tresăriră neplăcut surprinşi auzind tusea înfundată a motorului motocicletei. Erau îmbrăcaţi identic: pulovere albastre, pantaloni largi, gri, după moda occidentală, şi fiind cam de aceeaşi talie şi la fel de voluminoşi ar fi putut să fie luaţi de cineva drept fraţi. Şi chipurile lor aveau trăsături comune: obraji prelungi, frunţi înguste şi bărbii ascuţite, astfel că, aşa încruntaţi cum îl primiră pe neaşteptatul drumeţ, îi dădură acestuia impresia că are în faţă doi actori costumaţi, pregătiţi să apară în scena.

Noul venit îi salută respectuos, într-o germană dialectală, iar cei doi răspunseră în aceeaşi limbă şi nu-i puseră nici o întrebare. Numai privirile lor, vizibil ostile, căutau cu o nerăbdare nedisimulată să afle rostul prezenţei lîngă maşina lor a necunoscutului.

— Domnilor, vă rog să mă scuzaţi! Apelez ta bunăvoinţa dumneavoastră. Am păţit un necaz cu motocicleta; un cauciuc dezumflat. Împrumutaţi-mi o pompă pentru cîteva minute. A mea e defectă.

Noul venit avea mereu tendinţa să-şi susţină ceva: ochelarii asemănători celor de aviator, mustaţa suficient de bine tăiată, à la Ramon Novarro, pălăria tiroleză sau pantalonii golf.

— Sînteţi străin, nu?

— Da. Vin din Austria. Fac turul Europei pe motocicletă. Dumneavoastră sînteţi cumva austrieci?

— Nu. Venim din alte ţări. Turnăm un film.

— Vă doresc mult succes, domnilor! Aici aveţi ce filma. Îmi împrumutaţi pompa?

— Desigur... Johnny, dă-i omului ce-i trebuie.

Cel numit astfel coborî de pe platformă şi, după ce căută în trusa maşinii, scoase pompa pe care o întinse motociclistului.

— Vă mulţumesc. V-o restitui imediat.

Într-adevăr, reveni peste cîteva minute.

— Încă o dată... mii de mulţumiri. După cîte mi-am putut da seama, în momentul cînd am venit filmaţi, nu?

— Încercam să prindem un panoramic. Condiţiile de luminozitate sînt însă destul de vitrege.

— Iertaţi-mă, stărui motociclistul, sînt prin părţile acestea peisaje mult mai frumoase. Eu am străbătut aproape toată regiunea. De ce v-aţi oprit tocmai aici?

Cei doi operatori ridicară din umeri:

— Aşa a hotărît regizorul.

— A, probabil că aveţi un itinerar prestabilit. V-aş fi condus eu în nişte locuri de o frumuseţe incomparabilă.

— Sînteţi foarte amabil, dar ştim pe ce drumuri să mergem.

— Şi sînteţi mulţumiţi cu ceea ce aţi realizat pînă acum?

— Din nenorocire... am colindat cam mult... Sate, cîmpii, dealuri... N-am găsit tot ceea ce ne propusesem. Poate ne-am fi descurcat mai repede dacă ne-am fi orientat spre sălbatica Vale a Oltului. Aici, pe Valea Prahovei, prea este multă mişcare. Peisajul a început să-şi piardă din autenticitate. Ştiţi doar, cînd apare civilizaţia, dispare poezia naturii. Noi tocmai acest lucru încercăm să imortalizăm acum pe peliculă; poezia care se zbate între viaţă şi moarte, care încă mai trăieşte. Aşa-i, Otto?

— Evident, Johnny.

— Interesant. Foarte interesant. Mi-a făcut o plăcere deosebită că v-am cunoscut. De aceea am o dorinţă: cîndva, poate, ne vom reîntîlni, poate chiar voi avea ocazia să văd filmul pe care-l turnaţi. Îngăduiţi-mi să păstrez imaginea dumneavoastră. Aş vrea să vă fac o fotografie. De pretutindeni duc cu mine imagini:

— Cu plăcere! răspunseră cei doi într-un glas.

Şi motociclistul, care purta un aparat de fotografiat pe umăr, se conformă.

— Cred că va fi o poză interesantă, de care am să-mi aduc aminte cu multă plăcere.

După ce strînse burduful aparatului, călălorul salută cordial pe cei doi operatori, apoi dispăru într-un nor de praf şi de benzină arsă.

3. RENDEZ-VOUS NOCTURN

În micul carnet, cu scoarţe albastre al locotenentului Soare apărură la fila datată 13 aprilie următoarele însemnări:

„Cei doi presupuşi operatori, Otto şi Johnny, par să fie tipi teribil de experimentaţi, nu numai pe linia aşa-zisei lor profesiuni. Cred că dacă scena s-ar fi desfăşurat într-un loc mai izolat n-ar fi lăsat să le treacă pe sub nas un „motociclist” cu mustaţă şi ochelari negri...

Mîine va fi, fără îndoială, o zi dificilă pentru semnatarul acestor rînduri. N-ar fi de loc surprinzător ca originala „colivie” a noilor mele cunoştinţe să-şi fi luat... zborul. Poate chiar în clipa cînd notez aceste observaţii, maşina se află la zeci de kilometri de satul unde staţiona azi...

La o eventualitate nu m-am gîndit suficient: dacă au părăsit ţara?

În seara aceasta voi trece pe la Belami. Sfaturile şi îndemnurile sale îmi sînt foarte necesare. S-ar putea să mă bruftuluiască pentru că am pierdut contactul cu „inamicul”. E o greşeală de tactică elementară, pe care am comis-o poate dintr-o prostie. Ar fi posibil să iau şi o pedeapsă. Nu cred că n-aş merita-o...”

„După-amiază, cînd mă reîntorceam din drumul meu cu rezultate nesperat de bune, am întîlnit-o, în faţa porţii, tocmai cînd se pregătea să intre, pe... fata cu părul negru. Nu m-a băgat în seamă, ca şi cum nu m-ar fi văzut niciodată, nu mi-a dat nici cea mai mică atenţie. N-am apucat nici măcar s-o salut. M-a izbit, acelaşi amănunt ca şi în noaptea trecută: superbul ei păr negru, odihnitor pentru ochi, şi acea paloare a tenului şi mai accentuată la lumina zilei.

Am rămas în loc şi am urmărit-o cu privirea pînă cînd a intrat în casă.

Am auzit paşi tîrşiţi pe pietrişul aleii. M-am întors. A apărut o bătrînă înaltă, uscată, cu ochii într-o continuă mişcare, zîmbind insinuant ca acei bătrîni lipsiţi de preocupări care încearcă să-şi umple golul vieţii înregistrînd fiecare amănunt, cît de neînsemnat, din jurul lor.

Am salutat-o, mi-a răspuns prietenoasă, după care s-a

apropiat cu un aer conspirativ:

— Să nu zici nu.... Îţi place domnişoara?

— Să spun că da... Şi ce folos? N-aţi văzut? Nici nu mă ia în seamă.

— Aşa sînt toate, nişte prefăcute. Dar pînă la urmă... Eu n-am fost la fel? a chicotit, înţepîndu-mă cu un deget descărnat în umăr. Eşti frumuşel, nu se poate să nu-ţi fi pus ea vreun gînd.

— Nici măcar nu ştiu cum o cheamă, deşi locuim în aceeaşi casă.

— Asta-i bună! Ai întrebat-o şi nu ţi-a spus?

— Am impresia că n-o să-mi răspundă.

— Cine ştie... Încearcă, frumuşelule... Încercarea moarte n-are, dar nici nu te costă.

A plecat, cu zîmbetul ei cumva antipatic.

La drept vorbind, nu ştiu ce să cred. Fata cu părul negru risipeşte cu largheţe un mister evident în juru-i... Trebuie să ridic odată vălul de taină care-i acoperă chipul!

„Abia seara s-a reîntors Belami de prin locurile unde se desfăşoară manevrele. Era indispus ca niciodată, livid, cu ţinuta destul de nepusă la punct pentru a-mi da seama că avusese o zi grea. Cizmele, pline de noroi. Mantaua, udă. Cascheta, la fel. De sub cozoroc, ochii apăreau, ca două lumini care abia mai pîlpîie. M-au impresionat încercările lui de a ascunde o istovire adîncă.

Ploua. Încet. Stăruitor însă. Ploaie de toamnă transmutată sub cerul primăverii, un cer îmbîcsit de pîclă, vînăt, insuportabil.

Îl aşteptasem o jumătate de oră în faţa cantonamentului, sub acoperişul destul de înalt al porţii. Văzîndu-l în halul acela, l-am salutat poate mai reglementar ca niciodată — dintr-o diplomaţie explicabilă — gata să-mi iau tălpăşiţa dacă aş fi observat chiar şi într-un simplu gest că prezenţa mea este inoportună. Spre surprinderea mea, chipul i s-a luminat brusc:

— Ce-i cu tine, mînzule? Unde dracu’ mi-ai lăsat muşteriii?

Am îngălbenit. Am găsit că este mai cuminte să ocolesc răspunsul:

— Ştiţi, am venit pentru altceva.

— Hai. intră! m-a poftit, cu un ton care nu admitea nici o replică.

Camera sa era o hărăbaie încărcată cu mobilă veche, dar bine întreţinută — proprietarul decedase cu cîteva luni în urmă

şi încăperea, chiar cea în care locuia acum colonelul, rămăsese de atunci nelocuită şi nici un lucru nu fusese clintit, fiindcă bătrînul lăsase cu limbă de moarte aceasta. I-am povestit totul lui Belami.

A ascultat încruntat — în timp ce-şi lepăda straiele ude, cizmele, ciorapii — relatarea mea destul de telegrafică, apoi şi-a trecut mîna prin păr.

— Ce zici, să mergem iar la românul meu?

— N-aş fi de părere, credeţi că nu există ceva cel puţin la fel de important care îl reţine în Cîmpina?

— Mă, e un catîr zăpăcitul ăsta de jandarm, un catîr, pricepi? Auzi, să nu poţi conta pe un prieten în astfel de împrejurări, mai ales că sînt nişte treburi care ne privesc pe toţi... Trebuie să ne bizuim pe noi, altceva n-avem de făcut... Iar tu...

„Acum o să mă ia la refec că am pierdut «contactul», am gîndit eu, mai ales că aceasta era una din tezele lui favorite, pe care ni le expunea nu o dată în franţuzeşte, în termenii învăţaţi la şcoala de război, în Franţa.

— Tu ai făcut bine, ţîncule... Foarte bine ai făcut că ai plecat repede. Le-ai risipit, într-un fel, suspiciunea. S-ar putea să creadă că au stat de vorbă chiar cu un turist trăsnit şi incomod. Dar ai în vedere că şederea lor aici ar putea să fie temporară. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da. Cred că da.

— Eşti aşa cum am sperat: deştept. Ce zici, n-ar fi bine să-ţi dau cîţiva oameni în ajutor?

— M-ar încurca. Sînt sigur.

— Şi eu cred la fel. Bine. Tot ce-ţi recomand: prudenţă... Am nevoie de ceva... Soare!

— Am înţeles.

— Cît despre „fata cu părul negru”. cum ai botezat-o, nu ştiu nici cu ce să cred. Încearcă, totuşi, să-i intri în graţii. Ai toate condiţiile unei reuşite. S-ar putea să fie amestecată în potlogăriile astea. Poţi să ştii?

— Eu unul sînt convins, domnule colonel.

— O cafea vrei?

— Nu vă refuz.

Belarmi şi-a arătat din plin ospitalitatea.

Am văzut că este frînt de oboseală, deşi făcea eforturi

eroice să nu se dea de gol. De altfel, şi pe mine abia mă mai ţineau picioarele, de aceea, în clipa cînd a adormit în fotoliu, mi-am luat uşor cascheta şi, în vîrful picioarelor, m-am furişat spre uşă.

— Ce, pleci aşa, fără să zici bună seara?

— Iartă-mă, Belami! N-am vrut să te trezesc.

— Bine, du-te, mînzule... Şi ţine-mă, dacă poţi, zilnic la curent... În zilele cît mai rămînem aici să-mi faci lumină în povestea asta cu cineaştii. Ai priceput? Noapte bună!

Soare părăsi cantonamentul lui Belami cu un plus de vivacitate. Încă ploua mărunt, enervant, o ceaţă subţire ca un voal plutea deasupra străzii slab luminate. Tînărului ofiţer nu-i displăcea însă această „călătorie” scurtă în împărăţia ploii. Mai ales că-i reamintea un vers dintr-o poezie a lui Baudelaire, omniprezenţă a spiritului său, care, deşi contrazicea liniştea de plumb a nopţii, îi răsuna în auz parcă şoptit în ritmul sacadat al ploii:

,,La rue assourdissante autour de moi hurait”[1]

În astfel de împrejurări, cînd toate cîte-l înconjurau — casele, pomii, oamenii — se topeau în aburul umed, răcoritor, se deştepta în el altă lume, lumea în care prindeau să se asocieze atîtea noţiuni şi în care colindau atîtea siluete, atîtea chipuri de care se lega strîns existenţa lui. Deşi prea puţini trecători se zăreau la ora aceea, deşi orăşelul părea golit de fiinţe, avea strania senzaţie că pe urmele lui se furişează cineva. Se opri de cîteva ori, o bucată din drum chiar se reîntoarse, obsedat, cercetă cu privirea colţurile gardurilor şi caselor nu atît din teama de a nu fi atacat pe neaşteptate, cît din dorinţa de a şti, de a se convinge că acea intuiţie ciudată, rezultată — credea el — din proprietăţile magnetice ale creierului, care-i semnala pericolul, îl înşală sau nu.

Nu descoperi nimic care să-i confirme bănuielile.

Ajunse acasă. Becul din zidul casei, care de obicei rămînea aprins pînă tîrziu în noapte, era acum stins. Mai mult bîjbîi drumul pe mica alee. Ca niciodată şi uşa de la intrare era încuiată cu cheia. S-ar fi jenat să trezească pe cei din casă la o oră atît de tîrzie. Nu avea altceva de făcut. Se pregăti să bată. Auzi însă scîrţîitul unei chei în broască. Se trase înapoi instinctiv

---

[1] Strada zgomotoasă ţipa în jurul meu.”

şi se lipi de zid. Uşa se crăpă, un cap apăru în deschizătură.

— Unde eşti? întrebă cineva. De ce nu vii?

O femeie. Nu, nu era proprictăreasa. Cunoştea timbrul vocii acesteia, uneori, de cele mai multe ori, repezit, chiar glacial. Ori fiinţa care-i vorbise avea un glas cu nuanţe total opuse, care emana o căldură proprie.

Cine să-l fi văzut prin bezna din grădină? Era, oare, aşteptat? Apăru în uşă. O mînă fierbinte o căută pe a lui. Se lăsă condus. Parfumul acela... nu, avea dubii, era... al fetei cu părul negru.

— Dumneata?! întrebă uluit.

— Da!

— De unde ştiai că am să vin?

— Te-am aşteptat. Am să-ţi spun ceva care te-ar putea interesa. Dacă nu eşti dispus să afli, poţi să treci direct în camera dumitale. Dacă vrei, vino la mine!

Soare optă pentru ultima alternativă, nu înainte de a-şi strînge brusc mîna dreaptă pe tocul pistoletului, pe care nu-l scoase însă din buzunar.

*

Se aşeză pe pat, cu mîinile încrucişate pe genunchi şi cu fruntea ridicată spre el. Parcă îi dispăruse acea paloare care pur şi simplu îl înspăimîntase la prima lor întrevedere. Sau lumina, mai mult bănuită, pe care veioza o răspîndea cu zgîrcenie, îi estompa culoarea pămîntie a chipului.

— Stai! De ce nu stai? îl invită.

— Vreau să ştiu...

— Ai să ştii, ai să afli tot ce te interesează, dar înainte de aceasta te rog să iei loc.

Se aşeză şi el, dar ea nu mai spuse nimic.

— Aşteptăm pe cineva?

— Nu! Nerăbdător mai eşti... Spune-mi, ce-ai vrea să auzi mai întîi de la mine? Că sînt îndrăgostită, că te plac, că de cîteva zile mă obsedezi, că nu pot închide ochii fără să-ţi văd privirea? Sau vrei să ştii dacă am vreo legătură cu anumiţi oameni care te interesează în mod deosebit la ora actuală? Şi una şi alta?

Soare încremenise, copleşit de această răbufnire neaşteptată a ei.

— Poate că te interesează să ştii cum am avut curajul să-ţi vorbesc. Am aflat ceva de care nici nu-ţi trece prin gînd măcar.

Şi mai ştiu că ultima fiinţă cu care vei vorbi — glasul ei deveni deodată grav — în scurta dumitale existenţă, de loc glorioasă, sînt eu... Degeaba duci mîna la buzunar. Mai bine priveşte spre fereastră.

Locotenentul întoarse capul într-acolo, dar în afara perdelei de creton vişiniu care acoperea complet cadrul ferestrei nu înregistra alt amănunt care să-i reţină atenţia.

Rămase calm pînă cînd, brusc, simţi în jurul gîtului o frînghioară subţire, alunecoasă, al cărei nod se strînse fulgerător, tăindu-i răsuflarea.

Încercă să se ridice, dar nu reuşi. Trupul începu să-i vibreze, ca străbătut de un curent electric.

Atunci ea se ridică şi făcu un pas spre el. Încă unul... Şi încă unul... Întinse mîna cu degete albe, frumoase, lungi şi-i căută ochii.

— Ochii ăştia... ochii ăştia...

„E nebună”, gîndi Soare şi începu să se zbată şi să geamă, cu privirile împăienjenite, şi atunci ea făcu un semn şi nodul din jurul gîtului slăbi. Fu orbit de o lumină vie. Nu mai avu putere. Se prăbuşi ţipînd.

— Trezeşte-te, ţîncule! Ce naiba ai visat?

Soare sări în picioare de pe scaunul cu spătar, vizibil fîstîcit.

— Belami, cred că am... îmbătrînit puţin de ieri...

Colonelul rîse cu poftă:

— Vezi ce compliment mizerabil îmi faci indirect, mînzule? Eu am dat tonul, nu?

Soare roşi. Nu mersese chiar pînă acolo cu intenţia. Totuşi se gîndi s-o repare cumva.

— De fapt, spunînd „am îmbătrînit”, nu m-am gîndit la altcineva în afară de mine.

— Las-o moartă mai bine. Înseamnă că trebuie să mergem la culcare. Cît mama naibii o fi ceasul? Tiii, aproape 12...

— Să trăiţi... şi somn uşor în continuare!

— La fel. Înseamnă că ai visat ceva frumos, dacă eşti atît de bine dispus.

— Grozav de frumos, Belami.

— Nu-nţeleg însă de ce ai gemut...

— Cum? Am gemut? Dacă m-aţi omorî, n-aş şti să vă răspund.

De data aceasta, tînărul locotenent plecă cu adevărat

*

Sub influenţa visului — în drum spre casă remarcă freamătul surd al ploii la fel ca în vis — întoarse privirea în cîteva rînduri. Era ceva straniu, ciudat de asemănător cu visul în atmosfera înceţoşată, de parcă deasupra pămîntului apăsa uşor un strat subţire de fum. Becul din zidul casei era, însă, aprins, iar uşa era deschisă. La fereastra „ei” zări un fir de lumină. Ce-ar fi să bată?

Se hotărî, fapt pe care nu şi-l explică îndată, să ciocănească în geamul înapoia căruia „ea” poate aştepta ceva sau pe cineva. Ţinea să schimbe cîteva cuvinte cu fata, să afle măcar cum o cheamă, de unde vine şi ce caută în Cîmpina.

Bătu uşor de două ori. Chipul ei apăru îndată, parcă fata s-ar fi aşteptat la bătăile acestea discrete.

Ovalul feţei, văzut din noapte, îi apăru ca o pată de umbră, cu tonuri diferite. Nu izbuti să reţină vreo tresărire pe trăsăturile ei. Îl privi uimită, nemişcată fără să spună ceva. Atunci el îi făcu semn să deschidă geamul şi cînd fata îl crăpă uşor, îi vorbi:

— Vă rog, ierlaţi-mă... Două cuvinte vreau să vă spun...Numai atît.

Ea lăsă brusc colţul perdelei cu un gest care, i se păru, trăda iritare. Crezu că n-o să accepte să iasă, deşi geamul rămăsese întredeschis. Aşteptă destul de mult, pînă ce o văzu apropiindu-se.

— Vă mulţumesc! Şi scuzaţi-mă!

Ea îl privi lung. Soare îi simţi răsuflarea fierbinte, foarte aproape de obrazul său şi, profitînd de bezna din antreu, o prinse uşor de braţ.

— Pentru Dumnezeu, spuneţi ceva... măcar un cuvînt. Nu-mi lăsaţi impresia că sfidaţi sau că...

— Vino, vino o clipă!

Glasul îi suna stins. Avea pînă şi în voce ceva din aerul acela halucinant, plin de mister.

O urmă cu paşi şovăielnici, silindu-se să calce la fel de imaterial. Îl conduse şi îl invită să intre în cameră. Părea obosită, grozav de istovită, şi pleoapele i se închideau des, ca şi cum lumina veiozei ar fi supărat-o. Nu-i oferi scaun.

— Pentru binele dumitale m-am hotărît să-ţi vorbesc. Viaţa îţi este în pericol. În mare pericol. S-ar putea să te trezeşti oricînd cu o surpriză de loc plăcută.

— Nu pot decît să vă asigur de toată recunoştinţa mea, şopti el, înregistrînd pentru prima dată cu claritate detaliile întregii ei înfăţişări.

Ochii fetei păreau bîntuiţi de flăcări cărora nu le simţi decît dogoarea. Părul, pe care avu pornirea să-l atingă cu mîna pentru a se convinge dacă este real, obrazul pe care apăruse, ca un fard de o rară fineţe, o tentă trandafirie pe fondul palid, trupul cu linii armonioase, pe care capotul de un galben pal le eviden-ţia cu dărnicie, totul parcă purta masca irealului.

— Deci...prudenţă.

— N-aţi putea să fiţi mai explicită?

— Mai mult nu ştiu.

— Mi-aţi face un serviciu nemăsurat.

— Regret.

— N-am putut să-mi explic, noaptea trecută, prezenţa dumneavoastră...

Ea stătu în cumpănă, apoi se hotărî să răspundă:

— Bine, am să-ţi spun. Venisem să te previn.

— Să mă preveniţi? De ce n-aţi făcut-o? De ce n-aţi vorbit?

— Tot timpul era cineva în spatele meu. Nu puteam s-o fac.

— Ce se ascunde în toate astea? Cine vă urmărea?

— Acelaşi om care...

Nu mai spuse nimic, cu toate că Soare insistă.

— Măcar atît să-mi mărturisiţi: ce vă reţine lîngă indivizii aceia? V-aş putea da o mînă de ajutor...

— Un contract.

— Contract?!

— Da. Voi deţine rolul principal în filmul „Fata cu părul negru”.

— Ah... N-aş fi bănuit. Am auzit însă că acum se filmează numai exterioarele.

— Bineînţeles că şi prezenţa actorilor este necesară.

— Şi atunci... cum rămîne cu pericolul de care m-aţi prevenit?

— Am fost martoră, fără voia mea, la o discuţie. Se punea la cale... se punea la cale ceva împotriva dumitale.

— Înseamnă că îi incomodez cu ceva. Nu?

— S-ar putea. Nu ştiu. Am riscat, şi-au dat seama că am asistat, împotriva voinţei lor, la discuţie.

— Ştiu că locuim sub acelaşi acoperiş?

— Indiscutabil... da.

— Presupun că avertismentul dat n-a fost formulat de ei fără să ştie că auziţi totul.

— Posibil. Eu am făcut-o însă din proprie iniţiativă.

— Îmi oferiţi din nou prilejul să vă exprim recunoştinţa. Şi dacă nu depăşesc nişte limite, îndrăznesc să vă propun ceva: vreţi să deveniţi aliatul meu?

— Cu neputinţă. Mă ţin departe de preocupările lor. În plus, nu sînt suficient de curajoasă, cum eşti dumneata, de exemplu... Cel mai bun lucru care îţi rămîne de făcut este să-ţi vezi de militărie — te asigur că tot ce am spus este adevărat şi că primejdia există. Mai mult, te-aş ruga să nu mă cauţi, orice s-ar întîmpla. Mi-ai cauza un mare rău. Uită tot ce ţi-am spus, numai de pericolul care te paşte să nu uiţi.

— Am să ţin cont, de bună seamă, de sfat. Nimeni nu va afla de întrevederea noastră. Totul este însă atît de enigmatic.

— Te rog! Am auzit un zgomot. Mai bine pleacă... Te rog! Du-te în camera dumitale.

— Nici măcar numele nu vi-l cunosc.

— Dacă ţii cu tot dinadinsul... Mariana...

— Noapte bună, Mariana!

— Noapte bună!

Ieşi din cameră cu o nouă imagine, a fetei cu părul negru. Era ceva greu de intuit în toată această înlănţuire de întîmplări.

Camera i se păru neprimitoare, rece, florile din vază păliseră, deşi dimineaţa schimbase apa. Zări ceva pe masă, un mic punct sclipitor, lîngă scrumieră. Se apropie încet. Era un cartuş de calibru 6,35.

4. ÎN PIJAMA, PE STRĂZILE CAPITALEI

Nu dormise nici două ceasuri, cînd, fără să-şi explice de ce, sari în picioare. I se păru că e ziua la amiază, că lumina soarelui a inundat încăperea. Dar aceasta dură numai o clipă, pînă cînd desluşi un ronţăit de motor în faţa porţii. Farurile unei maşini măturaseră faţada casei şi, deci, fereastra lui. Automobilul vira şi porni cu viteză în sens opus.

Deschise fereastra şi simţi din plin aerul rece al dimineţii. Apoi observă cum se deschide poarta fără zgomot, ca într-un film mut, şi cum se strecoară în curte un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu larg, de culoare închisă. Îl urmări atent şi nu-i fu greu să înţeleagă că omul nu avea intenţia să se îndrepte spre uşă. Din mica alee apucase la stînga. Or, într-acolo era fereastra ei. Se gîndi să escaladeze prichiciul şi să se convingă dacă individul va bate la geamul fetei cu parul negru. Dar s-ar fi putut să fie un prieten sau o rudă şi se temu ca lucrurile să nu ia o întorsătură nedorită. S-ar fi pus într-o situaţie jenantă faţă de ea. Apoi n-ar fi fost exclus ca omul din noapte să fi ocolit intrarea pentru a ajunge la căsuţa din fundul curţii, un fel de magazie de lemne în care locuia o familie nevoiaşă. În momentele de ezitare, uită că orice amănunt era extrem de preţios şi că furat de presupuneri, nu putea să lase nimic la voia întîmplării.

Din starea de nehotărîre îl scoase chiar vizitatorul, care apăru din nou pe alee.

Locotenentul se îmbrăcă cu pantalonii şi, fără să-şi mai ia haina, îşi puse un fular, smulse fulgarinul din cuier, apoi un basc şi sări în grădină. Închise fereastra şi se opri la poartă. O crăpă, scoase capul şi-l zări pe celălalt, la cîteva zeci de metri, în susul străzii. Porni pe urmele lui, cu paşi măsuraţi, păstrînd o distanţa care să nu-i bată la ochi celui din faţă, deşi acesta mergea repede şi nu părea să fie îngrijorat că ar putea să-l urmărească cineva.

Abia cînd celălalt apucă spre gară, Soare începu să creadă cu adevărat, că acesta n-are nici în clin, nici în mînecă cu tot ceea ce-l interesa pe el. Îi întări convingerea faptul că individul nu întorsese măcar o dată capul, mersese liniştit, ca orice om plecat după treburi. Mai mult de formă, intră în încinta gării şi se amestecă printre cei ce aşteptau sosirea trenului. Îl pierduse din

ochi pe urmărit. Îl descoperi la casă, numărînd banii. Se întoarse repede cu spatele, ca să nu fie observat. Inima îi porni în galop iute, pentru că trăsăturile celui pentru care venise pînă aici nu-i erau necunoscute. Era Johnny...

Îşi săltă gulerul fulgarinului şi se prefăcu că-l interesează „mersul trenurilor”. Individul trecu la numai cîţiva centimetri şi parcă intenţionat îl şterse cu mîneca pardesiului. „N-a făcut-o cumva dinadins?” se întrebă Soare. Dar după felul în care celălalt se depărta, fără să arate că l-ar interesa cineva sau ceva, se linişti. „Va trebui să continui urmărirea, hotărî locotenentul. Contactul s-a restabilit. Am să-i comunic treaba asta lui Belami”. Din „mersul trenurilor” află căa prima, şi de altfel singura garnitură care urma să plece peste cinci minute, era un accelerat: Braşov — Bucureşti. Nu avu nici o îndoială că şi omul lui urmărea aceeaşi ţintă, de aceea scoase un bilet pentru Bucureşti.

— Ce clasă doriţi? întrebă casieriţa.

— Clasa a doua, răspunse, fără să stea prea mult pe gînduri. Adică, nu... a-ntîia am vrut să spun.

Plăti. În ultimul moment se decisese să ceară bilet la clasa întîi, cu care ar fi avut acces şi la celelalte două clase.

Tronul sosi alb de brumă, ca un moşneag, scîrţîind prelung din frîne. Johnny se urcă într-un vagon de clasa a doua. Soare intră în compartimentul alăturat. Se plasă pe locul cel mai apropiat de uşa compartimentului, să observe culoarul.

Pe locul de lîngă fereastră dormea un bătrîn. Sforăia îngrozitor. Nici măcar nu se mişcase cînd intrase Soare. Îi suportă aproape o jumătate de oră sforăitul, pînă ce dimineaţa începu să-şi reverse apele tulburi. Ieşi pe culoar şi trecu nepăsător prin faţa compartimentului vecin. Omul lui se lungise pe bancă şi dormea cu capul pe valiză.

Se opri lîngă una din ferestre. Îşi aprinse o ţigară. Fuma cu poftă, încrezător în şansa pe care o avusese şi încercînd să-şi imagineze cum va decurge pentru el această neprevăzuta călătorie. Veni controlorul, locotenentul îi întinse biletul la viză şi se miră că acesta îl priveşte cam lung. Îşi dădu seama de ce, observînd că mîneca pijamalei ieşea din cea a fulgarinului. Se întoarse cu spatele şi ascunse cît mai bine tivul de poplin roşu al pijamalei.

*

Gara de Nord fremăta de lume. Un du-te-vino care îl ameţi la început. Se temea ca omul din faţa lui să nu dispară cumva, înghiţit de această forfotă imensă. Îl urma la zece paşi. Încercase să-şi schimbe înfăţişarea cît de cît, bascul şi-l afundase în buzunar, fularul şi-l înfăşurase în jurul gurii ca unul pe care-l dor grozav măselele..

La ieşirea din gară îl întîmpină o zi superbă cu soare, un efluviu de lumină care scălda Capitala şi-i pătrundea prin toţi porii. Cîţiva birjari îmbrăcaţi în sutane de catifea albastră îl traseră de mînecă, mai încolo şoferii, cu portierele maşinilor deschise larg. Soare nu-i luă în seamă nici pe unii, nici pe ceilalţi, pentru că privirile lui nu aveau decît o ţintă. Cel pe urmele căruia se afla se îndreptă spre staţia tramvaiului 15. O adevărată bătălie la intrare, dar pînă la urmă reuşiră amîndoi să se urce, locotenentul păstrînd tot timpul o anumită distanţă faţă de celălalt.

Chiar şi aici, în vagonul de tramvai, Capitala îşi făcea simţită prezenţa prin uluitoarea ei energie în continuă descătuşare, prin fizionomiile oamenilor, plini de viaţă, zgomotoşi. La Brătianu coborîră o mulţime de călători, iar la Piaţa Naţiunii şi mai mulţi. Aici trebui să coboare şi Soare. Fără să-l piardă din ochi pe Johnny, nu-i scăpară în acelaşi timp multe amănunte din furnicarul pieţei. Bazarurile încărcate cu mărfuri — stămburi, ciorapi, tricotaje — tarabele întinse, pline de mărunţişuri, lumea grăbită izbindu-se şi îmbrîncindu-se, strigătele oltenilor cu nelipsitele coşuri vîrfuite de legume şi fructe exotice, totul uluia, speria în acest colţ al Bucureştilor.

Omul lui se strecura cu abilitate printre tarabe, cumpărători şi gură-cască, astfel că Soare trebui să facă adevărate exhibiţii pentru a nu-l pierde în vălmăşagul acela.

Nu reuşi să-şi închipuie ce l-ar fi putut interesa pe individ hala de carne, dar văzîdu-l cît de repede se fofilează spre cealaltă ieşire, avu certitudinea că acesta încearcă să dispară.

Halele erau şi ele pline de lume, larma şi mai insuportabilă.

Şi deodată Soare nu-l mai văzu. Se opri contrariat; celălalt parcă fusese înghiţit de pămînt. Îşi roti privirile prin hală, suit pe o bară metalică. Nu-l zări. Îl cuprinse furia şi amărăciunea. „Ca pe un nătărău m-a dus de nas”, se căina el. Din clipa aceea se simţi mic şi îşi pierdu cumpătul. Puse sub observaţie ieşirea spre care se îndreptase individul, cîteva minute stătu acolo nemişcat,

pe bara metalică, pînă ce veni un măcelar şi-i strigă să coboare. Nu se dădu jos imediat. Îşi mai plimbă o dată ochii în toate părţile şi se lumină. Îl zări pe omul pentru care făcuse acest drum, tocmai cînd individul se pregătea să iasă pe cealaltă uşă, după ce făcuse un ocol prin hală. Se grăbi să-l ajungă. După felul cum se furişa, trăgînd cu ochii în toate părţile, ştia că manevra tactică pe care o făcuse urmăritul avusese o ţintă precisă.

Coborî de pe bară şi se îndreptă cît putu de repede spre ieşire. Cînd să iasă, un cărucior pe care erau aşezate uriaşe hălci de carne îi bară drumul. Disperat, căută să-l ocolească, dar oamenii care intrau îl îmbrînciră şi îl ţinură multe minute în loc în imposibilitate de a face o mişcare. Cînd, în sfîrşit, căruciorul fu dat la o parte şi cînd izbuti să se strecoare din hală era prea tîrziu. Ar fi fost cu neputinţă să descoperi pe cineva printre cîteva mii de oameni care se îmbulzesc. Numai o întîmplare fericită, de felul celei care îi surîsese în hală, l-ar mai fi putut pune pe urmele lui Johnny. Şi Soare nu întîrzie să se agate de un fir de speranţă. „Aşa cum eu nu pot să-l văd, nici el nu mă poate zări. Cine ştie, poate dau de el”, se mîngîie, simţind că-l dor ochii de atîta încordare. Trecu iar prin piaţă, pe la bazar, printre prăvălioarele şi tarabele doldora de mărfuri. Se amestecă apoi printre ţăranii veniţi să-şi vîndă produsele sau să tîrguiască, mai intră o dată în hală, închipuindu-şi că celălalt ar putea să se ascundă tocmai acolo, ca într-un labirint suficient de sigur. Totul fu zadarnic. Deprimat, apucă pe cheiul Dîmboviţei privind absent spre sutele de covoare multicolore expuse pe parapetele metalice, fără să ia în seamă pe cei ce-l trăgeau de mînecă pentru a-i vinde o scoarţă, un chilim sau o cuvertură oltenească. Se opri sub un tei şi-şi aprinse o ţigară. „Da, da, ca pe un nătărău m-a tras pe sfoară. Trebuia să înţeleg intenţia lui de a coborî într-un loc atît de aglomerat, trebuia să-l „ţin de mînă”, să nu mă depărtez de el... Iată cum se pierde iar „contactul”, domnule locotenent. Merit să fiu bătut. Chiar am să-l rog pe Belami s-o facă. Am să-i povestesc totul... prostia care m-a făcut să cred că individul habar n-are că este urmărit. Şi pe urmă îl rog să-mi tragă cîteva palme.” Paşii îl duseră, aproape mecanic, spre gardul spitalului Brâncovenesc, acoperit da afişe mari care anunţau spectacolele bucureştene: opere, concerte, reviste. Le străbătu cu privirea, dar nu reţinu nici un titlu. Gîndul îl

transportase la Cîmpina şi acum înghiţea admonestările lui Belami cu fruntea plecată, ca un condamnat care-şi ascultă sentinţa.

— Sînteţi cumva bolnav?

Vocea îl trezi la realitate. O femeie cu părul cărunt, îmbrăcată într-un pardesiu verde, decolorat, îl privea cu milă. Înduioşat, Soare îi zîmbi prietenos şi clătină din cap. Apoi se îndepărtă.

Simţea organic nevoia de a comunica cu Belami. Dar cum putea să facă aceasta? Era sigur, comandantul lui se afla acum pe coclaurile prahovene, între militarii regimentului. Poate n-ar fi rău să-i dea o telegramă, să-l anunţe că se află în Bucureşti. Seara ar găsi acasă depeşa, s-ar linişti sau poate s-ar nelinişti, însă ar avea o veste despre el. Dar la întoarcere ce avea să-i raporteze? Că l-a „pierdut" copilăreşte pe individul care acum îi făcuse atîta sînge rău? „Iată unde se întîlneşte prostia cu nepriceperea, aici, în capul meu", nu înceta el să se mustre.

O pornise spre Piaţa Senatului, pe lîngă Tribunal, şi cînd ajunse aproape de pod apucă pe Calea Victoriei. Pînă la Poşta mare mai erau cîţiva paşi. Totuşi va trimite telegrama. Belami să ştie ceva de soarta locotenentului său. „Am să rămîn pînă mîine în Bucureşti, am să străbat străzile, centrul şi mahalalele, nu se poate să mă dau bătut atît de uşor", hotărî el.

Stătu încă multă vreme în faţa Poştei, nefiind decis cum să formuleze misiva, astfel ca Belami să priceapă îndată ce motive l-au adus la Bucureşti. Nici atunci cînd se opri la ghişeu pentru a cumpăra formularul, în mintea lui nu se precizase felul în care să trimită telegrama.

Pînă la urmă scrise pe formular: „Mă aflu în Bucureşti. Stop. Telefon ora 23. Stop. Soare. Stop". Aşa, colonelul ar fi putut înţelege. „Cifrul" prin telegramă era destul de greu de folosit, dar telefonic îl va putea anunţa pe colonel mult mai simplu şi mai puţin bătător la ochi. ,,Şi dacă mă va întreba cu ce scop am plecat? Ce pot să-i spun? Am să-i transmit că am venit să cumpăr ceva de la firma „Hermann şi Robert"... Hermann şi Robert, da... Stai!... Stai, cum nu m-am gîndit pînă acum, adormitul de mine, spuse, iluminat de o idee. Belami, sînt cel mai prăpădit dintre locotenenţii tăi".

Mototoli formularul, îl aruncă la coş şi ieşi din localul Poştei. Mai mult alergă pe drumul pe care venise de la piaţă. Nu ajunse

pînă acolo. Coti la dreapta, pe lîngă clădirea Tribunalului, îi venea să fugă. Opri un taxi.

— Du-mă la magazinul „Hermann şi Robert”... Ştii unde este?

— E-te, na! Cum să nu ştiu? Puţin mai sus. Pe Rahovei.

— Mînă repede!

— Cît poate maşina! răspunse şoferul nepăsător, apăsînd totuşi pedala acceleratorului.

Soare nu mai scoase un cuvînt, timp de cîteva minute cît ţinu cursa. Cînd şoferul opri în faţa magazinului, spuse:

— Trage puţin mai departe!

Plăti şi fără să mai aştepte restul coborî şi traversă printre căruţele, tramvaiele şi automobilele care circulau în ambele sensuri ale străzii. Se opri peste drum de magazin şi se postă acolo. Trebuia să gîndească bine, înainte de a hotărî să facă ceva.

Magazinul se afla la parterul unuia din puţinele blocuri de pe acea porţiune a Căii Rahovei. Pe firma uriaşă vopsită în roşu-violet citi: „Vinurile Rhein peste tot. Hermann şi Robert”. Vitrinele erau aranjate cu gust, sticlele cu vin de Rin erau aşezate pe suporturi argintii, pe butoaie care purtau aceeaşi inscripţie: „Hermann şi Robert”. Prea puţini oameni intrau în magazin. Cei mai mulţi priveau şi plecau mai departe. O oră trecu şi Soare nu se mişcase de la postul său. Nimic nu-i reţinu atenţia în acest timp, în afară de un automobil negru care stopă cîteva minute în faţa intrării. Coborî un bărbat înalt, blond, trecut de cincizeci de ani, care intră în magazin ducînd în mînă o servietă. Se reîntoarse fără ea, urcă în automobil şi plecă. Asta nu-i spuse prea mult locotenentului. Reţinu marca maşinii, fără să ştie de ce: un „Volkswagen”. „Poate că ar fi bine să intru şi să mă interesez de ceva, eventual de o adresă, sau să cumpăr o sticlă de vin. L-aş mai îmbuna pe Belami”.

Aşa făcu. Intră, un vînzător se înclină cu respect şi-l întrebă ce doreşte. Cumpără o sticlă şi ieşi. Nimic nu-l izbise în magazin. Doi vînzători, rafturile pline de sticle, o curăţenie desăvîrşită, o scară în formă de spirală către etajul superior, două uşi. Notase amănuntele acestea şi îndeosebi faptul că hîrtia de ambalaj era din acelaşi sort cu cea pe care o găsise şi pe care i-o lăsase colonelului Dobreanu.

Încă avea să mai aştepte, în apropiere, poate că totuşi...

După un sfert de ceas, acelaşi Volkswagen negru care-l adusese pe individul cu servieta opri în faţa magazinului. De data aceasta nu coborî nimeni. Nici şoferul. Claxonă numai scurt, şi uşa magazinului se deschise. Soare se trase repede după colţul gardului, fără să-şi poată stăpîni emoţia. Din magazin ieşise „omul lui”: Johnny. Se urcă în maşină. Volkswagenul porni imediat.

Locotenentul, pe trotuar, făcu semne disperate unui taxi, dar şoferul nu-l observă. Spre norocul lui, dinspre şoseaua Alexandriei apăru un camion greu militar. Militarul de la volan îl văzu şi stopă.

— Sînt locotenent, mă aflu în misiune. Urmăreşte Volkswagenul negru, să nu-l pierzi, vorbi el dintr-o răsuflare.

— Am înţeles, răspunse şoferul, şi camionul, cu viteză sporită, se plasă în curînd înapoia automobilului.

Cursa aceasta luă sfîrşit în faţă Gării de Nord. Soare îşi reluă urmărirea după ce individul se îndreptă spre casa de bilete. Îl lăsă să-şi scoată bilet şi se opri şi el la aceeaşi casă.

— Daţi-mi un bilet pînă la Cîmpina! ceru el fără să se mai grăbească. Cît mai avem pînă la tren?

— Un sfert de oră.

Plecă spre peron, ca un om lipsit de griji.

5. CASA DE PE DEAL

— Veniţi de departe? vru să ştie podarul de la sondă, cercetînd încălţămintea noroită a călătorului.

— Da, vin destul de departe. N-am găsit nici o ocazie, aşa că am mers mai mult pe jos. Abia aştept să dau de o casă ospitalieră.

— Casa este acolo, pe deal. Singura mai apropiată. Cît de ospitalieră va fi, o să vă daţi seama singur, completă sondorul, zîmbind oarecum neîncrezător.

— Nu locuieşte acolo un bogătaş?

— Ba da. Unul Protopopescu. E conacul lui. Îl cunoaşteţi?

— L-am cunoscut odată, de mult. Poate sînt treizeci de ani de atunci.

Podarul clătină din cap, tai aceeaşi neîncredere, privind părul încărunţit al călătorului.

— Poate pe tatăl tui, pe Drăguş, l-aţi cunoscut. Ăsta e mai tînăr, nici cincizeci de ani nu are.

Trecătorul nu se simţi dator să mai insiste asupra vechii sale cunoştinţe. Mai întrebă:

— Zici că pe drumeagul ăsta...?

— După ce treceţi crîngul, se vede dealul, şi casa e acolo, la doi paşi. Lîngă sfoara aia de salcîmi.

— Mulţumesc. Nu mă rătăcesc eu. Seara bună!

— Bună seara!

Trecătorul porni mai departe, după ce-şi dezbrăcă fulgarinul, călcînd atent pentru a evita ochiurile de apă rămase pe drum după ploaie. Curînd, sondorul îl zări urcînd cu paşi destul de viguroşi clinul dealului în vîrful căruia se afla construcţia aceea destul de neobişnuită, un fel de culă oltenească de dimensiuni apreciabile.

Cînd ajunse în dreptul salcîmilor, Soare fu cît pe-aci să tresară: maşina neagră, cunoscuta maşină pe care o urmărise prin atîtea sate pînă aici, apăru deodată de sub ramurile pline de frunze. Nu se zărea nimeni prin apropiere.

Trecînd pe lîngă ea, locotenentul aruncă o privire fugară înăuntru. Văzu cîteva reviste şi ziare azvîrlite de-a valma pe banchetă, un pled împăturit şi un ghid automobilistic, pe a cărui copertă citi în fugă: „România în automobil”. Nu se opri, ca şi

cum automobilul nu l-ar fi interesat cîtuşi de puţin, deşi în apropiere zări şi silueta unui bărbat oacheş, în pulovăr albăstru şi pantaloni gri, acelaşi costum în care erau îmbrăcaţi cei doi operatori pe care avusese ocazia să-i cunoască. Nu schiţă nici măcar o umbră de interes. Celălalt îl urmări un timp cu privirea, apoi îşi văzu de treabă pe lîngă maşină. Cel puţin aşa crezu Soare, pentru, că în clipa cînd vru să apese pe clanţa uşii, ca să pătrundă în casă, simţi o mînă grea pe umăr:

— Pe cine căutaţi dumneavoastră?

Omul care-l oprise i se adresase într-o românească fără cusur.

— Caut pe domnul Protopopescu. Sînteţi cumva fiul dînsului?

În clipa aceea se deschise uşa şi, în pragul ei, apărură Otto şi Jobnny.

— Ce s-a-ntimplat, Dane? întrebă Otto. Cine este domnul?

— Sînt un bun prieten al domnului Protopopescu. Dacă aţi fi atît de amabil să-l anunţaţi...

— Domnul Protopopescu nu-i în ţară, căscă Dan. Iar eu nu sînt fiul dînsului, ci al administratorului.

— Oh, mă iertaţi! N-am venit de mult pe aici. De fapt, nici acum n-aş fi venit, locuiesc la Galaţi... S-a ivit ceva, ceva deosebit, o afacere formidabilă despre care aş vrea să-i vorbesc amicului meu. Din cauza aceasta am bătut un drum atît de lung.

— Nu v-am spus că e plecat din ţară? spuse din nou plictisit Dan. Nici fiul dînsului nu-i aici.

— Păcat. Cred că l-ar fi interesat treaba asta. Mă rog. N-am decît să plec.

— Unde să plecaţi? întrebă brusc Otto, schimbînd o privire semnificativă cu Dan.

— Înapoi, la Galaţi, fireşte.

— Vă grăbiţi atît de tare?

— Desigur, am de gînd să caut un alt partener. Pentru asta n-am timp de pierdut.

— V-aş sfătui să rămîneţi peste noapte aici. E mai sănătos. Mîine vă ducem noi cu maşina pînă la tren.

— Dar vreau să plec acum totuşi!

— N-ar fi prea recomandabil. Avem motivele noastre să vă reţinem. Domnul Protopopeseu are să se supere.

— Să-nnoptez aici?

— Fără discuţie. Există camere suficiente unde vă puteţi odihni.

— Am să vă urmez sfatul, cu rugămintea ca mîine să plecăm cît mai devreme...

— Chiar aşa vom face. Avem şi noi tot interesul să plecăm înainte de revărsatul zorilor. Afacerile domnului Protopopescu sînt propriile noastre afaceri.

Modul în care fusese reţinut îl puse pe gînduri pe locotenent. Cei trei aveau bănuieli? Greu de crezut. Singura grijă care-l preocupa era însă pentru ceea ce voia să facă, pentru intenţiile cărora voia să le dea curs atunci cînd întunericul avea să cadă definitiv. Se întinse pe pat, în camera în care fusese condus. Era calm, cu toată situaţia încordată, singur între zidurile reci ale unei case necunoscute, înlăuntrul cărora se petreceau, fără doar şi poate, întîmplări pentru care înfrunta acum un pericol evident. O făcea însă cu seninătate de om matur, deplin echilibrat. Credea că fiecare fiinţă, în sinea ei, deţine nişte resorturi intime care reacţionează prompt cînd instinctul de conservare o cere. Şi mai era ceva care-i aducea, ca pe o ploaie liniştită, calmul: nu cunoscuse încă senzaţia fricii, nici în faţa morţii n-o trăise, deşi întâlnise „doamna în negru” de cîteva ori; o sfidase cu o aroganţă caracteristică vîrstei, o bravadă de care un altul, în situaţia lui, poate s-ar fi ferit. Această ignorare a senzaţiei de teamă îl hotărîse, de fapt, să accepte un drum pe care alţi tineri de vîrsta lui îl străbăteau între acordeoane şi chitări, într-un salon de dans la braţul catifelat al unei fete sau, deseori, în faţa tejghelei unui bar, lîngă o ceaşcă de cafea şi un pahar de coniac.

În cîteva rînduri, Soare auzi zgomot de paşi în faţa uşii. În cîteva rînduri, degetele lui strînseră mînerul revolverului. Casa era plină de şoapte, uşi se deschideau şi se închideau, chiar şi un glas de femeie se auzi, apoi o melodie fluierată de cineva în curte, aproape de fereastra camerei în care fusese condus.

Cînd liniştea păru a se fi aşezat în acel loc atît de izolat de pe culme, socoti că e momentul să-şi înceapă cercetările. Se ridică încet şi, după o scurtă ezitare, timp în care îşi ascuţi auzul pentru a prinde orice mişcare, se îndreptă spre uşă. Se strădui s-o deschidă fără zgomot. Balamalele erau neunse, pentru că scîrţîiau strident. Lăsă uşa întredeschisă şi din nou ascultă. Cineva spuse:

— Aţi auzit un zgomot? Poate că oaspetele are nevoie de ceva. Ia vezi, Dane!

— Să-l ia dracu! Nu sînt sluga lui.

— Du-te, hai, du-te!

Bufni o altă uşă, lovită cu putere în toc, apoi paşi grei răsunară în faţa camerei în care Soare aştepta cu răsuflarea tăiată. Paşii se depărtară îndată.

„A plecat cu porcii la jir”, recunoscu locotenentul glasul lui Dan, care se reîntoarse lîngă ceilalţi. Abia cînd totul se cufundă în tăcere, îndrăzni să iasă din nou în coridor, precaut, luminînd cu o lanternă minusculă toate ungherele. Mai erau două uşi, faţă în faţă, în afară de cea prin care ieşise Dan. Se opri lîngă cea mai apropiată. Apăsă clanţa uşor. Uşa era încuiată.

Intră cu paşi neauziţi şi făcu lumină: un pat dublu, un dulap de haine într-un colţ, aparate de filmat şi role trîntite pe podea — numără opt — o sobă în care pîlpîia o scînteie de jar, pereţii încărcaţi de tablouri ieftine. Se apropie de fereastră şi o întredeschise. Desluşi un zgomot uşor în coridor. Rămase pe loc. Era Dan, care aprinse o lanternă.

Soare se întoarse cu o piruetă bruscă, fără să dea ocazie celuilalt să observe ceva. Reintră în camera lui. Inima pornise o sarabandă nebunească. Nu cumva îl văzuse Dan?

Se lungi din nou pe pat, dar nu cu gînd să aţipească. Planul pe care şi-l făurise, cu meticulozitate, îi dădea imbold să reînceapă fără întîrziere explorarea camerelor vecine. Aflase ceea ce voia să ştie încă de la plecarea din Cîmpina.

Fiecare secundă trebuia folosită. Mai avea însă de pus la punct cîteva amănunte.

Se simţea relaxat, cu nervii destinşi. Singura preocupare era de a exclude eventualitatea unei nereuşite. Pentru aceasta îi trebuia îndrăzneală şi, slavă Domnului, de aşa ceva nu ducea lipsă...

Deschise fereastra. Noaptea îl izbi cu transparenţa ei, cu un cer albaslru-violet, pe apele căruia pluteau mii de scîntei palide.

Sări în curte. De undeva, dinspre şopronul al cărui contur se desena vag în întuneric, lătră un cîine de cîteva ori, puternic, trezind ecouri peste văi, după care tăcu. „înseamnă că e legat, altfel ar fi fost acum aici”, îşi zise.

Dădu ocol casei. Ferestrele erau întunecate. Zidurile înalte îl copleşeau într-un fel, poate la aceasta contribuia şi întunericul.

Se retrase într-un colţ mai ferit. Căută o piatră şi, după ce o găsi, o azvârli cu putere în gardul din preajma şopronului. Apoi se lipi de zid chiar sub fereastra camerei în care zărise aparatele de filmat şi rolele şi de unde trebuia să-i scoată cumva pe cei trei.

Nu aşteptă prea mult. Cei trei se năpustiră în noapte, cu revolverele în mîini, ocoliră casa, după care se îndreptară spre acareturi.

Atunci se ridică, deschise fereastra şi sări, fără nici un efort, în cameră. Luă două bobine şi ieşi cu ele în coridor. Pe neaşteptate, ropotiră paşi, scîrţîi o uşă, astfel că fu nevoit să se reîntoarcă în încăperea pe care abia o părăsise. Nu-i rămînea altceva de făcut decît să sară din nou în curte, peste pervazul ferestrei. Ceea ce şi făcu.

Cînd atinse pămîntul, auzi un glas:

— Uite-l! Într-acolo... După el!

O luă la fugă, orbeşte, spre gardul înapoia căruia putea să afle scăparea. Îl sări dintr-un salt, fără să scape rolele. Nici celorlalţi nu le trebui prea mult ca să-i ia urma.

Începu o goană furibundă printre ierburi şi salcîmi, sub cerul înstelat care părea ca luminat de lună. Soare îi zări pe cei trei, le simţi în ceafă răsuflările, aşteptîndu-se din moment în moment să audă şi un pistol detunînd. Ţinta lui era crângul. Acolo era salvarea. Acolo nu i-ar mai fi putut da de urmă, printre crengile joase, pline de ghimpi, cu toate lanternele pe care le aveau şi a căror lumină bătea la zeci de metri. Cît mai era, oare, pînă acolo? O sută, două de paşi...

Fuga aceasta nebunească dură cîteva minute, printre rădăcini şi scaieţi, peste buruieni înalte.

Locotenentul nu-şi dădu seama ce se întîmplă. Îl ajunseseră? Se împiedicase? Se întinse la pămînt, cît era de lung, bobinele îi scăpară, rostogolindu-se în iarbă. Se ridică imediat, aruncă o privire înapoi. Fasciculul luminos al unei lanterne sclipi la zece-cincisprezeee paşi. Mai găsi doar una din bobine, pe care o apucă strîns la piept, continuîndu-şi fuga, cu paşi mari, spre ciunga înnegurată a crîngului care se zărea la cîţiva zeci de metri în faţă. Cei trei înjurau de mama focului. Simţi cum reînvie în el puteri nebănuite.

În sfîrşit, fruntea i se izbi de o ramură subţire, vru să se ferească, dar tîmpla întîlni ceva tare. Căzu. Nu cunoştea starea

de leşin, dar acum avu impresia că pămîntul se răstoarnă brusc, că nu mai este în stare să se oprească la nici un gînd. Ştia, vag, că trebuie să strîngă ceva la piept, ceva ca un cerc argintiu, pe care o fiinţă monstruoasă, cu şase braţe, oribilă la înfăţişare, voia să i-l smulgă. O greutate enormă începu să-l apese în creştet. Simţea, ca sub o lespede de piatră, şira spinării. Braţele i se moleşiră.

Cineva strigă:

— Nu! Nu mai avem ce face cu el... În zori vedem noi... Pînă atunci se va trezi...

Maşinal, înregistră timbrul acelei voci, dar nu pricepu sensul cuvintelor.

O flacără orbitoare i se aprinse dedesuptul frunţii, o lumină vie care-l fixă în ochi şi-l orbi.

Mai simţi că i-au crescut dintr-o dată aripi, nişte aripi uriaşe, purpurii, că începe să plutească pe deasupra crîngului negru. Cerul i se păru preschimbat într-un ocean roşu, imens, ale cărui valuri căutau să-l tragă în adîncuri reci ca gheaţa.

6. OMUL DIN UMBRA

Se trezi în camera unde descoperise rolele. Spre uimirea lui, cugetul îi era limpede, ca un izvor de munte. Îşi aminti cu exactitate totul, în cele mai mici amănunte. Cîte ore trecuseră de la întîmplarea aceea nefericită al cărei final neprevăzut îl readusese în această încăpere? Încercă să se uite la ceas, dar mîinile îi fuseseră legate

Mişcarea nu scăpă celor trei, care împachetau ceva voluminos într-o pînză cenuşie.

— Ai pus şi rola aia? întrebă unul.

— Sst! arătă Dan cu un deget la gură — s-a trezit omul nostru. Rezistă al dracului... După lovitura pe care a încasat-o, credeam că i-ai zburat scăfîrlia.

— Ei, te-ai cuminţit, stimabile? îi ţipă Dan în ureche, apoi îl prinse de nas şi-l strînse atît de tare, încît pe Soare îl trecură lacrimile.

Otto şi Johnny hohotiră, bine dispuşi.

— Ia spune-ne acum, cine ţi-e stăpînul? Spune totul. Altfel îţi zdrobim ciolanele. Astea sînt „afacerile” pentru care ai venit?

Johnny fusese cel ce pusese întrebarea. La tăcerea prelungită a celui legat, Dan scoase revolverul şi-i trase siguranţa.

— Spui?

— Fără prostii, Dane!

Otto îi smulse acestuia pistolul şi-l aruncă pe masă.

— Să răspundă, să răspundă, trebuie să răspundă! urlă Dan, răscolit de o furie aprinsă.

— Ia dă-i drumul, băiete, îi ceru Johnny, aşezîndu-se pe pat lîngă el. Hai, n-are sens să te încăpăţînezi. Cunoaştem fel de fel de metode pentru ca să te facem să vorbeşti. Ce dracu’, ne crezi novici... Mie, să ştii că-mi placi... Eşti curajos... Hai, vorbeşte!

Locotenentul îi privea în aceeaşi tăcere. Urmărea pe fiecare cu indiferenţă, căzut parcă într-o stare de semi-conştienţă.

— Ne sfidează, bestia! răcni Dan şi, după ce-şi aprinse o ţigară, o întinse spre ochii lui Soare, care se întoarse cu faţa spre zid, cutremurat.

Otto îl calmă din nou pe impulsivul Dan.

— Înţelege-mă Otto, nu-l putem căra după noi. Ar fi curată

idioţenie.

Johnny îşi etala blîndeţca lui, ciudat de suspectă.

— Sînt de părere să plecăm. Ne putem trezi cu surprize. De la el nu aflăm nimic... N-ar fi exclus să ne pomenim cu cineva peste noi.

— Nici gînd de aşa ceva.

— Poate că mai sînt şi alţii prin apropiere, observă cu teamă Otto.

— Cunosc bine locurile... Kilometri întregi nu întîlneşti ţipenie de om. Iar dacă ar fi venit însoţit de alţii, pînă acum i-am fi văzut. E periculos să plecăm acum... Mai ales că n-am rezolvat nişte treburi.

Apoi şopti ceva celorlalţi.

—Şi eu sînt de acord să mai rămînem pînă în zori. Nici două ore... Tocmai timpul în care am putea goli o sticlă, două din pelinul acela grozav, rosti Johnny, plescăind din buze.

— Asta-mi place şi mie, bătu din palme Otto.

— Bine, facem şi aşa, se lăsă convins Dan, îndreptîndu-se spre uşă. Tot el fu cel care se opri însă cu mîna pe clanţă.

— Şi el?

— Eşti formidabil, rîse Johnny. Poate să stea aşa trei zile. E zdrobit. Şi în plus, ştiu să fac nişte noduri marinăreşti de nici dracu’ nu se mai descurcă din ele... Pe cinstea mea, teribilă idee cu pelinul. Dacă aş putea duce cu mine vreo douăzeci de sticluţe, ce mai treabă aş face!

Dan îi lăsă pe cei doi să iasă.

— Vin şi eu îndată. Să-i mai controlez o dată legăturile.

Nu-i trebuiră decît două secunde pentru aceasta; stinse lumina şi închise uşa.

I se păru că imediat după plecarea lui Dan, aude două ciocănituri în uşa vecină. Nu putu să-şi dea seama ce se întîmplă.

În cameră era întuneric de nepătruns. Se răsuci pe o parte, cu intenţia de a constata cît de strîns îl legaseră: Fără îndoială, Johnny era un as în treburi de astea. Frînghia fusese înnodată chiar pe încheietura mîinii.

Locotenentul îşi aminti, ca prin vis, un un vechi joc al copilăriei...

Acolo, în marginea oraşului său natal, pe unde-i băteau picioruşele ziua întreagă, lîngă terenul de fotbal se pripăşea an

de an, pe la rusalii, un circ. Nimeni nu ştia de unde vine şi unde va pleca. O tiribombă, veşnicii cai de lemn, un cort în care-şi aveau reşedinţa „femeia fără cap”, „omul cu ţeastă de fier”, o „panoramă” de misterele căreia se bucurau numai oamenii maturi. Apoi, un gogoşar cu taraba lui, un alviţar…

De omul cu „cap de fier” îşi aduse aminte. Îi revăzu ochii congestionaţi, faţa mare, bucălată, fruntea bombată şi părul tuns scurt, deseori năclăit de sînge după „spectacole”. Îşi cîştiga pîinea spărgîndu-şi sticle în cap. Le izbea cu putere de ţeastă, le prefăcea în ţăndări, rîdea de i se cutremurau obrajii şi umerii, rîdea cu lacrimi, deşi pe lîngă urechi i se prelingeau fire de sînge. Numărul acesta îl prezenta seară de seară. Cei ce plăteau pentru a-l admira plecau din cort scîrbiţi, tăcuţi, fără să comenteze şi nu mai reveneau niciodată. Cîte unul arunca la ieşire o monedă, două într-o pălărie slinoasă pe care o întindea fetiţa acestui celebru „campion mondial”.

Singurul spectator statornic, prezent seară de seară, era un puşti furişat pe sub foaia cortului, pe care „campionul”, dotat cu o statură uriaşă, se prefăcea că nu-l vede, însă îl lăsa să vină lîngă el şi la sfîrşit îi ştergea lacrimile de pe obraji, cu palma lui grea şi aspriţă. Copilul scotea o batistă umezită şi i-o întindea uriaşului să-şi şteargă sângele.

„Omul cu ţeasta de fier” îl învăţase cum poţi să te dezlegi singur, cît de strîns te-ar lega cineva. „Tu ai să poţi s-o faci la fel ca mine cînd vei fi mare, că ai mîinile lungi, grozave.” Şi copilul uluia încă de pe atunci pe ceilalţi băieţi cu uşurinţa pe care o arăta în astfel de probe.

Cîţi ani trecuseră? Mai bine de cincisprezece. Rareori încercase, între timp, Soare să vadă dacă mai păstrează vechea dexteritate şi iată că acum i se oferea ocazia.

Împinse legăturile cît putu, pînă ce simţi că ele se deplasează uşor, devenind mai mobile. Acum urma partea cea mai grea, trecerea trunchiului şi a picioarelor printre mîini, astfel ca braţele să-i ajungă de la spate în faţă. Apoi cu dinţii avea să desăvârşească operaţia, treabă cu care uimea odinioară pe cei ce-l priveau.

El însuşi fu izbit de uşurinţa cu care îşi aduse în faţă braţele legate. Avea certitudinea că va reuşi să se elibereze. cînd…

Uşa se crăpă încet, un şuvoi de aer îi răcori fruntea înfierbîntată. Aveau să-l descopere oare? Poate că-i subestimase

pe cei trei. Greşeală de neiertat. Ca să-l atace pe cel ce intră, ar fi însemnat să comită o altă nesocotinţă gravă, care ar fi putut să-i fie fatală. Singura lui şansă, la care acum gîndea cu febrilitate, era ca omul ce-şi făcuse apariţia şi se apropia tiptil de pat să nu aprindă lumina. Dar de ce altceva ar fi intrat dacă nu pentru a se convinge că totul este în regulă?

Paşii se opriră. Soare se înfioră. Dacă îşi puseseră în gînd să-l omoare pe întuneric? Trupul i se încordă. Trebuia să facă ceva, prezenţa celuilalt devenise înspăimântătoare. Gîndurile îi paralizară brusc, ca şi braţele, ca şi picioarele...

Pe piept simţi o apăsare, un obiect nu prea greu... Ce era asta? Răsuflarea i se tăie... Aşteptă pînă ce... Nu, nu era adevărat! Şi totuşi paşii se depărtară, uşa se închise abia simţit. Omul din umbră ieşi pe coridor.

Ce fusese oare? O nălucire?

Nu, totul se petrecuse în realitate. I-o spuneau luciditatea, încordarea lui, micul obiect care la o anumită mişcare îi alunecă de pe piept. Pipăi cu mîinile, înfrigurat. Descoperi un...cuţit.

„Cine, cine, cine?” Răspunsul îi veni o dată cu o undă de parfum cunoscută. Fusese „ea”.

Va urma....

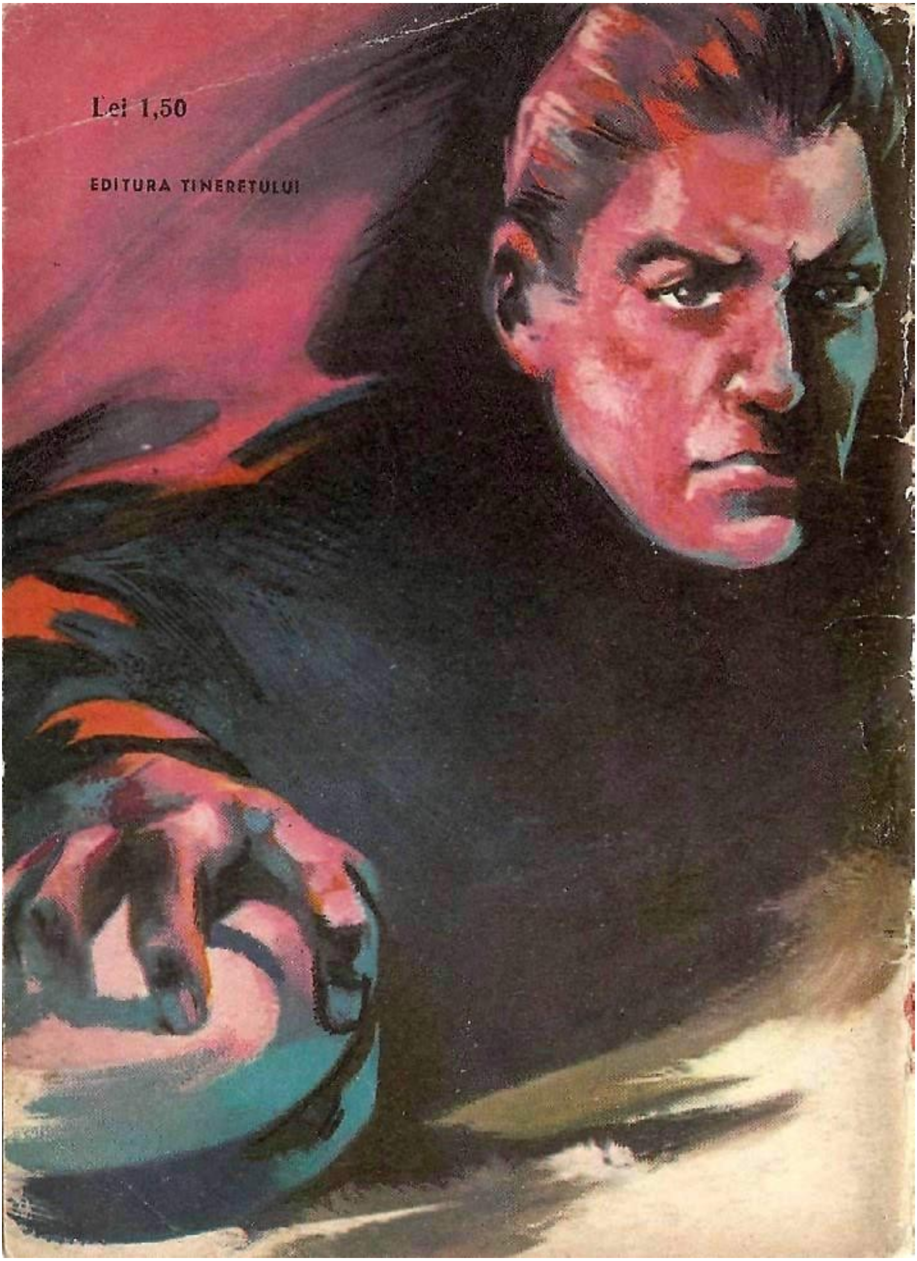
Lei 1,50
EDITURA TINERETULUI